

—Com es dones, diu el filosof, que tingueu valor pera ficarvos allà ont tots vostres avant-passats hi han trovat la mort?

—Señor filosof, replica'l mariner, am tot açò que'm dieu, crec teniu raó; no obstant, voldrie que'm diguesseho aont morí vostre pare.

—Molt ben cuidat en un llit.

—I'l vostr'avi.

—Igualment.

—Si que's estrany, dones, que havent tots vostres avant passats mort en un llit, tingueu valor pera ficarvosshi?

DEL FRANCÈS PER B

Remembrança

DEDICAT A P. M.

II.

Avançada la tarda y la professó estava á punt d'eixir de l'esglesia. L'ambient s'havia canviat. Una quietut reverent dels habitants del llogaret ho demostrava. ¡Ja surt! ¡Ja surt! Homens y dones, vells y joves, tothom s'agenollava al passar la Divina Magestat.

Tot seguit venien les reliquies dels Sants Martres del poble á quals tothom en car rendia adoració genoll en terra fins háver passat per llur devant. L'Ajuntament y acompanyament ab lo Batlle y Jutje *vara en ma*, presidint l'acte indispensablement típic de quasi totes les poblacions catalanas. Darrera la *Justicia*, com diuen ells, hi anava tot lo poble en pilot y sens ordre; els vells ab ses barretines morades y les velletes ab sa tradicional caputxa negra, costum que'ls habitants del poble serven ab gran amor de sos avant-passats.

Tothom satisfet, la *festa* semblava que se le vegés caminant á pas llarg puig encara no semblava hagués acabat un *número*, que ja començaba l'*altre*.

Després de dos ó tres balls dançats empro, entre dos llustros, desseguit l'hora bona pera sentir el cornetins en la també acostumada de temps immemorial *tocada* á l'Alcalde, s'atancaba. Tothom hagué enllestít prompte de sopar pera acoblarse á la plaça devant de la Casa del Poble. Tothom hi porta llurs convidats á oir la serenada..... á poca estona vegí á n'Ella recolçada en aquell mateix balcó del matí, encara no ben habillada y preparada pera sortir al *sarau*, no obstant, lluhia ja son capet bufó, tancat per sa abundosa cabellera rossa, d'un ros d'or, suaumant ondejada com les ones del mar en temps de bonança. Per entre mitj de fustes y boixos la contemplava mitj á les fosques y'm semblava encara més bella com més desdibuixada, puig diverses penombres l'enrotllaven ben sovint en diferents sentits bo i clapejant sa figura escayenta, y l'hi donaven un tó misteriós de Dea mitològica que convidava á adorarla.

La serenada acababa, ja tocaven aquell darrer vals tant esverat, tant aixordador, ahont tothom hi treballa com diu molt be la gent del poble. Lo moviment aumentava entre la fadrinalla pera començar el ball de nit.

Lo rustech envelopat havia ja mudat de fesomia. Els llums, l'animació, les rialles l'havien transformat en un mitg paradís. El jovent friços, dret, entre ball y ball, se passajava pèl mitj fent comentaris propis d'aytal diada. Tothom anava al mateix lloch, tothom anava á *sarau*. Entremitg de moltes y xamoses noyes hi vaig veurer de cop la nina dels meus ulls, riallera, hermosa..... destacantse com estrella més grossa y'm més brillo que les altres.

No sé perquè, pero fou ab timidesa que m'hi vaig atancar pera recterarli de paraula la salutació que ja ab mos ulls l'hi havia donada.

Ja s'es arribat l'instant sospirat! Tots dos ple-gats, ella donantme el braç ens passejavem confosos per entre mitg dels balladors. La *cobla* retilava una bonica y quieta *americana*, una *americana* de Festa Major, que s'en diu. ¡Ja l'hi podia dir tot lo que florís en mon cor y eixís en mos llabis! Jo ab sort, mirantla y provant de seguir el compás, res ó quasi res l'i deia, res ó quasi res l'i sabia dir..... la miraba..... la miraba..... y la miraba.....! Eixia